

— 'Αλλ' ἐπὶ τέλους, κύριε, ἔπραξα μό-
νον τὸ καθήκον μου.

— Πῶς! τὸ καθήκον σας! ἀνέκραξεν
ὁ κύριος Στρόγκ. Βέβαια, ἦτο φυσικὸν νὰ
προσπατήσετε νὰ ἀτωπῆτε ἀπὸ τὴν κα-
τηγορίαν... ἀλλὰ νὰ εὑρετε τοὺς ἀλη-
τινοὺς ἐνόχους... Ἄ! αὐτὸ εἶνε λαμ-
πρόν!

Μόνον Ἄγγλος ἠδύνατο νὰ ἦ τόσον
ἐνθουσιώδης. Κατέληξε δὲ θέτων ἅπασαν
τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ
Λαυρεντίου.

Ὁ Λαυρέντιος ἠὲ χαρίστησεν αὐτὸν ἀρ-
νηθεὶς οἰκνῆσθαι δωρεάν. Εἶπεν ὅτι εἶνε
μετρίαν θέσιν, ἀρέσκουσιν αὐτῷ παρά τινα
κολλυβιστῆ.

— Ἄ! τί καλὸς καὶ ἐνάρετος ἄνθρω-
πος! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Στρόγκ. Τέλω
νὰ ἴδω αὐτὸν τὸν κολλυβιστῆ, νὰ τον
εὐκαριστήσω καὶ ἐγώ, καί, ἀφοῦ δὲν ἔχω
τί νὰ κάμω εἰς Παρισίους, νὰ κάμω μερι-
κὰς πράξεις μαζὺ του.

Τὴν ἐπιούσαν, ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος ἦτο
εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λεφὸρ διηγούμενος
αὐτῷ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρωτοτύπου Ἀγ-
γλου, ὁ κύριος Στρόγκ εἰσῆλθεν.

— Ἴδου! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ὁ κύ-
ριος εἶνε ὁ νέος πελάτης περὶ τοῦ ὁποῖου
σὰς ὠμίλησα. Προσπαθήσατε νὰ τῷ φα-
νῆτε χρήσιμος, διότι ὡς φαίνεται ἔχει ἀ-
πειρίαν καὶ ἐνθουσιασμόν πλειότερον ἢ
πειραν.

Ἡ σύστασις ἐφάνη ἀνωφελὴς εἰς τὸν
κολλυβιστῆ, διότι ὁ κύριος Στρόγκ, ἀ-
φοῦ ἐπανάλαβε τὰ ἐνθουσιώδη αὐτοῦ συγ-
χαρητήρια, ἐζήτησε τὰς διαφόρους ἀξίας
ἐφ' ὧν γίνονται πράξεις ἐν τῷ χρηματι-
στηρίῳ, καὶ ἔδωκεν ἐντολὰς μαρτυρούσας
οὐχὶ ὀλίγην πείραν εἰς τὰς τοιαύτας ἐπι-
χειρήσεις.

— Αὐτός, εἶπεν ὁ Λεφὸρ εἰς τὸν Λαυ-
ρέντιον, διασκεδάζει κατὰ τρόπον δυνά-
μενον νὰ αὐξήσῃ ἔτι τὴν περιουσίαν του.

Τὴν ἐσπέραν ὁ κύριος Στρόγκ ἐπεσκέ-
φθη πάλιν τὸν Λαυρέντιον. Ἐμειδία δὲ
μυστηριωδῶς.

— Ἄ! εἶπεν, ἐζήτησα μερικὰς πληρο-
φορίας, καὶ ἔμαθα κάτι... τί ἔχετε
ἐδῶ! εἶπε θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς
καρδίας τοῦ Λαυρεντίου.

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ
Λαυρέντιος.

— Καλὰ! μὴ κοκκινίζετε, τὰ ἠξεύρω-
μεν αὐτά. Ἄ! εἶπε στενάχας ὁ κύριος
Στρόγκ, αὐτὸ μοῦ ἐντυμίζει τὸν καιρὸν
ποῦ ἤτελα νὰ πάρω διὰ σύζυγον τὴν κυ-
ρίαν Στρόγκ. Ἀλλὰ ὁ πεντερός μου δὲν
ἦτο ἀνόητος ὡς ὁ κύριος Σουσα.

— Μπᾶ! Σουσα...

— Ἄ! ἠσκάσετε, τὰ ἠξεύρω ὅλα...
καὶ ἡ νέα σας ἀγαπᾷ. Τὴν ἀγαπᾷ αὐτὴν
τὴν κόρην... Καλὰ, καλὰ... ἀφήσατέ με
νὰ κάμω ὅ,τι τέλω' θὰ ἴδω τὸν πατέρα
καὶ τὴν μητέρα. Ἄ! οἱ ἀνόητοι!

Ὁ Λαυρέντιος, παρὰ τὰς ἐρωτήσεις
ταύτας, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ περὶ
τοῦ παραδόξου ἐκείνου προστάτου. Ὁ κύ-
ριος Στρόγκ ἐξηκολούθει μειδιῶν καλοκα-
γᾶθως καὶ ἐπαναλαμβάνων:

— Καλὰ... ἀφήσατε, κύριε Δαλισιέ,
ἐμπιστευτήτε εἰς ἐμέ... ἐλπίζετε.

Δύο μετὰ ταῦτα ἡμέρας, ὕψωσις τῶν
δημοσίων χρεωγράφων ἐπεκύρωσαν τὰς
προρρήσεις τοῦ κυρίου Στρόγκ, ὅστις ἐ-
κέρδησεν ἀμέσως ἑκατὼ χιλιάδας φράγκων
ἐκ τῆς διαφορᾶς.

— Παράδοξον, εἶπε μετὰ τινος μελαγ-
χολίας: ἄλλοτε ἐκερδοσκοπίσα μὲ πόθον
νὰ κερδίσω, πάντοτε ἔχανα... σήμερον,
ἐνῶ ἀδιαφορῶ, κερδίζω.

Καὶ ἔδωκε νέας ἐντολὰς.

Ὡς καλὸς Ἄγγλος ἐστενοχωρεῖτο ἤδη
εἰς Παρισίους, ἔκρινεν ὅμως εὐλογον νὰ μὴ
ἀπέλθῃ πρὶν ἢ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν
τοῦ Λαυρεντίου. Πρωτὶν τινὰ μετέβη παρὰ
τῷ Σουσα ἵνα ἐπιπλήξῃ αὐτὸν διὰ τὴν
πρὸς τὸν προστατευόμενον του διαγωγὴν
αὐτοῦ: ὁ Σουσα ἀπεδίωξεν αὐτόν.

— Ἀλλὰ τί σκέπτεσθε; ἠρώτησεν ὁ
Λαυρέντιος ζωηρῶς δυσαρεστηθεὶς διὰ τὸ
διάδημα τοῦτο.

— Καλὰ! ἀφήσατε... εἶπε μειδιῶν
ὁ κύριος Στρόγκ, θὰ ἴδῃτε καὶ ἄλλα! Τὰ
ἀφαιρέσω ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ὅλα καλὰ
πηγαίνουν.

Ἡ εὐχαριστήσις του αὕτη προήρχετο
ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἃς ἐλάμβανεν ἐκ
Πουτώ, ἔνθα ἡ κυρία Σουσα μετὰ τῆς Αἰ-
μιλίας εἶχον οἰνοὶ φυλακισθῆ. Εἰς μόνος
ἐπισκέπτης, ὁ κύριος δὲ Μερὰκ, ἐγένετο
δεκτὸς κατὰ τὰς τελευταίας ἐκείνας ἡ-
μέρας: ἀλλ' ἡ ψυχρὰ ὑποδοχὴ τῆς Αἰμι-
λίας οὐδόλως ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν ἵνα ἐπα-
νέλθῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

»Οἱ δύο ἄλλοι μετέβησαν πρὸς τὸ μέ-
ρος, ὅπου ὑπῆρχε τὸ πτώμα.

»Ἀφοῦ τὸ ἐζήτησαν προσεκτικῶς, ὁ
εἰς αὐτῶν ἀνέκραξε:

«— Μὰ τὴν πίστι μου! ὠραῖο κόλπο!
Ποῦ εἶνε ἡ πληγὴ;

«— Δὲν βλέπω τίποτε, ἀρχηγέ.

«— Φαίνεται πῶς θὰ τὸν ἐδηλητηρία-
σεν. Διόλου αἶμα' θαρρεῖς πῶς κοιμᾶται.

«— Πραγματικῶς.

«— Ἐλα, Γουσταῦ, πιᾶσε τον ἀπὸ
τὰ πόδια καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἐμ-
πρός! Πᾶμε στῆς κυρὰ-Μορέλ.

»Οἱ δύο ἄνδρες ἀνήγειρον τὸ πτώμα
ὅπως τὸ μετακομίσωσιν ἐντὸς οἰκίσκου
μεμονωμένου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο μεταξὺ
τοῦ Παντέν καὶ τῶν Λειβαδιῶν τοῦ Ἀ-
γίου Γερβασίου.

»Μία ὥρα ἐσήμεινεν εἰς τὸ ὠρολόγιον
τῆς ἐκκλησίας τοῦ Παντέν.

«— Περπάτει γρήγορα, Γουσταῦ. Ἐεῦ-
ρεις ἐὰν ὑπάρχουν κάρρα ποθενά;

«— Ναι, ἀρχηγέ, εἰς τὸ ὄρυχεῖον Μαζέ.

»Μετὰ πορείαν δέκα λεπτῶν ἔφθασαν
εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν, τῆς ὁποίας ἡ θύρα
ἠνοίγη, συρίζαντος τοῦ καλουμένου ἀρχη-

γοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἄλλος ἢ ὁ ἐνώπιόν
σας εὐρίσκόμενος ἐντιμότητος κύριος Νικέζ.

»Οἱ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν
μετὰ τοῦ φορτίου των.

«— Ἐκάματε λοιπὸν δουλειά; εἶπε
μία γυνὴ κλείουσα τὴν θύραν.

«— Ὅχι, κυρὰ-Μορέλ, ἀλλ' εἶνε τὸ ἴ-
διο ἴσ' ἀνὰ ἐκάμαμε. Ἐλα, ἄς τὸν γδύ-
σωμε αὐτόν. Βάλε τον ἐπάνω στὸ τρα-
πέζι.

»Ἦτο ἀπαίσιον θέαμα νὰ βλέπη τις ἐ-
νασχολούμενος τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώ-
πους, ὅπως ἐκδύσωσι τὸ πτώμα. Μὰ τὴν
ἀλήθειαν, ἐφαίνοντο λίαν συνειθισμένοι εἰς
τὴν ἐργασίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐξετέ-
λεσαν μετ' ἀξιοσημειώτου δεξιότητος. Ὁ
Νικέζ παρέδιδε τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ
πρὸς τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐξεπλήττετο
ἐπὶ τῇ λεπτότητι καὶ ἀξίᾳ αὐτῶν.

»Μετ' οὐ πολὺ ὁ κόμης εὐρέθη ἐν ἀδα-
μιαίᾳ καταστάσει.

«— Φέρε μου τώρα, εἶπεν ὁ ἀρχηγός, τὰ
παληόρροχα ποῦ ἔφερα προχθὲς κάμε γρή-
γορα.

»Καὶ προσέθετο γελῶν σαρκαστικῶς:

«— Φοβοῦμαι νὰ μὴ κρυώσῃ!

»Τὰ παλαιὰ αὐτὰ ἐνδύματα ἦσαν κα-
τερρακωμένα, διάτρητα, ἐλεεινά. Μὲ αὐτὰ
ἐνδυσαν τὸν κόμητα, ὅστις ἔγεινεν ἀγνώ-
ριστος ἐκ τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς.

«— Ἐτελείωσε, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Γου-
σταῦς, θέσας εἰς τοὺς πόδας τοῦ πτώ-
ματος ζεύγος κατεσχισμένων ὑποδημάτων.

«— Καλὰ, πᾶμε τώρα ἰστὸ ὄρυχεο.

»Οἱ δύο ἄνδρες ἀνέλαθον τὸ πένθιμον
φορτίον των καὶ ἐξῆλθον, διευθυνόμενοι
πρὸς ὄρυχεῖον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξώρυττον
ἄμμον.

»Μετὰ πορείαν ἑξοσὶ λεπτῶν ἔφθασαν
εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πρώτου ὄρυχειοῦ καὶ
εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ μετὰ τοῦ πτώματος.

«— Βλέπεις κάρρα; ἠρώτησεν ὁ Νικέζ
τὸν σύντροφόν του.

«— Νὰ ἔνα' στὸ βάθος.

«— Πᾶμε νὰ τὸ δοῦμε. Πρέπει νὰ βάλ-
ωμε τὸν νεκρὸ μὲ τρόπο, γιὰ νὰ πιστεύ-
σουν ὅτι ἐκοιμήθη μέσα μεθυσμένος. Πρῶτ'
πρῶτ' οἱ ἀμαζαδες θὰ ζεψοῦν καὶ θὰ φορ-
τώσουν' γνωρίζεις ὅτι ποτὲ δὲν παρατη-
ροῦν ἐντὸς τοῦ κάρρου. Ὅταν ἀδειάσουν
τὴν ἄμμο' στὸ Παρίσι, θὰ τὸν ἴδουν τὸν
νεκρὸ.

»Ὁμιλοῦντες τοιοῦτοτρόπως ἔφθασαν
πλησίον τοῦ κενοῦ ἀμαξίου, εἰς τὸ βάθος
τοῦ ὁποῖου ἀπέθεσαν μετὰ προφυλάξεως
τὸ πτώμα τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

»Ἀφοῦ τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ἐπέστρε-
ψαν εἰς τῆς κυρὰ-Μορέλ.

«— Ἐτελείωσε; εἶπεν αὕτη βλέπουσα
τοὺς δύο ἄνδρας εἰσερχομένους.

«— Ναι.

«— Ὡ! διάβολε!

«— Τί τρέχει;

«— Ἐκαμα ἔνα λάθος.

«— Τί;

«— Ἄφησα τῆς κάλτσαις τοῦ πεθα-
μένου.

«— Δὲν ἀξίζει νὰ πᾶμε νὰ τὰς πάρω-
με. Ἄς κοιμηθῶμε τώρα.

» Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, λίαν ἐνωρίς, ἔκρουσαν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐνδικαιτήματος τῶν λωποδυτῶν. Ἦνοιξαν καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτοῖσι καλούμενον Φελιδῶρ, μέλος τῆς λωποδυτικῆς συμμορίας, ἡ ὁποία ὡς ἀρχηγὸν ἀνεγνώριζε τὸν κύριον Νικέζ.

« — Λοιπόν! ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Λαυρέντιος.

« — Τὸν ἠκολούθησα τὸν χθεσινόν, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε καὶ ἐκοιμήθη ἤσυχα, ἤσυχα. Ὀνομάζεται μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ καὶ κατοικεῖ ὁδῶς Καβέ, ἀριθμὸς τρία.

« — Καλὰ τῶρα σὰς ἀφίνω δὲν ἔχω νὰ χάσω καιρὸν.

» Καὶ ὁ Νικέζ, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τοὺς συντρόφους του, μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ δολοφόνου.

» Ὁ καλούμενος μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ, ὁ εὐγενής, ὁ πλούσιος ἰδιοκτήτης, κατώκει εἰς πενιχροτάτην οἰκίαν, ἀνευ ἐπίπλων, καὶ κατεκλίνετο ἐπὶ ἐλεεινοῦ ξυλοκραββάτου.

» Ἐκοιμάτο ἡσύχως ὥρας τινὰς μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ στυγεροῦ τοῦ κακουργήματος. Ἀναμφιβόλως θὰ ὠνειρεύετο ὄνειρα εὐάρεστα. Μετὰ πολλὰ ἐπανειλημμένα κτυπήματα, ὁ ἔντιμος μαρκήσιος ἠγέρθη.

» Αἰφνης ἀνεμνήσθη τῶν συμβάντων τῆς περελθούσης νυκτός.

» Φρίκη καὶ τρόμος τὸν κατέλαβεν.

» Τίς ἀρά γε νὰ ἦτο ὁ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν κρούων τὴν θύραν τῆς ἀφανοῦς τρώγλης του;

» Μήπως ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε τὸν δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ;

» Διότι, μόνη αὐτὴ ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του.

» Ταῦτα ἀναλογιζόμενος, ἐλησμόνει ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

» Τὰ κτυπήματα ἐπανελήφθησαν ἰσχυρότερον· συγχρόνως φωνὴ βροντώδης ἐκραύγαζεν ἔξωθεν :

« — Ἄλλὰ, τί διάβολο, ἀνοίξατε! γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι εἰσθε μέσα.

» Τρέμων καὶ φρικιῶν ἠγέρθη τῆς κλίνης του καὶ ἤνοιξε μηχανικῶς τὴν θύραν.

» Εὐρέθη ἀντιμέτωπος ἀγνώστου τινός, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν ἐλευθερῶς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὴν πρόνοιαν νὰ κλείσῃ ὁ ἴδιος τὴν θύραν.

» Ὁ παράδοξος αὐτὸς τρόπος τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐπισκέπτου — τὸν ὁποῖον καθ' ὀλοκληρίαν δὲν ἐγνώριζε, ὡς δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του ἐφαίνετο, ἀνῆκεν εἰς τὰ κατώτερα τῆς κοινωνίας στρώματα — λίαν ἐξέπληξε τὸν Κάρολον· ἔτι δὲ μάλλον ἀπελιθώθη ὁ μαρκήσιος, ὅτε εἶδε τὸν ἀγνώστον νὰ καθίσῃ καὶ νὰ ἐξάξῃ τοῦ θυλακίου του χαρτοφυλάκιον καὶ μολυβδοκόνδυλον.

» Μικρὰ σιγὴ ἐπεκράτησεν.

» Πρῶτος ὁ Νικέζ ἔλυσεν τὴν σιωπὴν.

« — Συγχωρήσατέ με, ἀξιότιμε κύριε μαρκήσιε, διὰ τὴν ἐνόχλησιν, τὴν ὁποίαν σὰς δίδω, κατὰ τὴν πρωϊνὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ διότι ἤλθον ἀπροόπτως εἰς τὸ μέγαρόν σας. Ἄλλ' ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὁποία μ' ἐφερὲν ἐνταῦθα, εἶνε σπουδαιοτάτη καὶ δὲν

ἐδέχεται ἀναβολήν. Καθήσατε, διότι ἔχω νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν διὰ μακρῶν, ἢ κάλλιον κατακλιθῆτε πάλιν.

» Ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ, συνελθὼν ὀλίγον ἐκ τῆς πρώτης του ἐκπλήξεως, ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ.

» Ἄλλ' ὁ ἀγνώστος τὸν ἐσταμάτησε διὰ χειρονομίας.

« — Ὅταν μάθετε τοὺς λόγους, ἐξηλούθησε, διὰ τοὺς ὁποίους ἦλθα ἐδῶ, θὰ μὲ ἀφίσετε νὰ ὁμιλήσω ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ. Ὀνομάζομαι Νικέζ· πρὸ ὀλίγων ὥρων δύο σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ εὐρέθημεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγοῦσης ἐκ Παντέν εἰς Παρισίους.

» Ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἠγέρθη ἀποτόμως, ὠχρός, μὴ δυνάμενος ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, καὶ ψιθυρίζων :

« — Σεῖς!...

« — Ναί, ἐγώ.

« — Σεῖς... σεῖς... εὐρέθητε...

« — Ναί, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Παντέν, ὅπου εὐρέθημεν εἰς θέαμα πολὺ ἐκπληκτικόν. Ἄλλὰ φαίνεσθε τεταραγμένους, κύριε... μαρκήσιε! μήπως αἱ τύψεις τοῦ συνειδήτος; Ἄ, ὄχι! μόνος ὁ φόβος προκαλεῖ τὴν συγκίνησίν σας, δὲν εἶνε ἀληθές;

» Καὶ ὁ Νικέζ παρετήρησε τὸν δὲ Βονεῖλ καταβεβλημένον ἐπὶ τοῦ ξυλοκραββάτου του.

« — Αἱ! αἱ! ἐξηκολούθησε, πρὸ ὀλίγου ἐκάματε θαυμάσιον κόλπο. Τί φάρμακον μετεχειρίσθητε; Ἄγνοῶ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἔμεινε τὸ παραμικρὸν ἴχνος, καμμία συστολὴ τοῦ προσώπου, καμμία ἔνδειξις, ἡ ὁποία νὰ καθιστᾷ πιστευτὴν τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος. Καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ μάθῃ τίποτε ἐκτὸς ἐάν...

» Ὁ μαρκήσιος διέκοψε τὸν ἐπισκέπτην του.

« — Λοιπόν, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης, παρευρέθητε εἰς... αὐτὴν...

« — Τὴν μικρὰν ἐργασίαν, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Νικέζ.

« — Ἔστω! καὶ ἔρχεσθε νὰ μοῦ προτείνετε συμφωνίαν.

« — Μάλιστα... πολὺ ὀρθῶς. Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἐνταῦθα παρουσίας μου.

« — Τί θέλετε;

« — Δικονομίαν.

« — Καὶ ἐάν ἠρνούμην.

« — Αὐτὸ εἶνε ἰδικὸς μου λογαριασμός.

« — Θὰ μ' ἐπροδίδατε;

« — Εἰς ἄνθρωπος μὲ περιμένει κάτω.

Εἶνε ἔτοιμος νὰ μεταβῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

» Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Λαυρέντιος ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του μικρὸν πολύσφαιρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ παιζῇ.

» Κατόπιν ἐπανελάβεν :

« — Βλέπεις, καλέ μου, ὅτι δὲν ἀστετεύομαι. Ἐλαβα ὄλας μου τὰς προφυλάξεις. Κάτω, ἡ καταγγελία· ἐδῶ, τὸ παιγνιδάκι αὐτό, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς χεῖράς μου πάντοτε θαυματουργεῖ. Ἐννοεῖται, ὅτι ὄλα αὐτὰ θὰ γίνουν ἐάν ἀρνηθῆτε.

» Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ δὲ Βονεῖλ

ἐσκέπετο εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Νικέζ δὲν προσεῖχε καθόλου, ὅτε αἰφνης συνέλαβε μίαν ἰδέαν. Παρετήρησε ἀτενῶς ὀλίγα δευτερόλεπτα τὸν Λαυρέντιον καὶ ἀπήντησε ἀποτόμως :

« — Καλὰ, ἀφήσατε κατὰ μέρος αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν πρόκειται περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ μιᾶς ἄλλης. Γνωρίζετε τὴν αἰτίαν τοῦ... θανάτου αὐτοῦ;

« — Βέβαια; ἡ μόνη αἰτία εἶνε ἡ κλοπή.

« — Καλὰ. Δὲν γνωρίζετε ὅμως τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἠμπορῶ νὰ ἀποκρῶσω.

« — Διὰ ποῖον σκοπὸν; Καὶ ἔπειτα, μήπως εἶνε δύσκολον νὰ τὸ μάθω; Ἐντὸς ὀλίγου θὰ γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦ θυματός σας καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐκλάπη. Τὸ παιγνιδάκι μου καὶ ἐγώ, ἐξηκολούθησε παρατηρῶν τὸ πολύσφαιρόν του, δὲν θὰ σὰς ἀφήσωμεν πρὸ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως ἐνὸς φίλου μου, μὴ λησμονεῖτε δὲ καὶ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον περιμένει κάτω τὰς διαταγὰς μου.

» Ὁ μαρκήσιος ἐξέβαλε στεναγμὸν καὶ ἐφάνη ἐννοήσας ἀκριβῶς τὴν θέσιν του.

« — Ἔστω, εἶπε, θὰ σὰς τὰ διηγηθῶ ὄλα. Ἄλλὰ πρὸς ἀντάλλαγμα τῆς εἰλικρινείας μου καὶ τῶν χρημάτων μου θὰ σὰς προτείνω μίαν συμφωνίαν.

» Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐδολοφόνησα ὀνομάζεται κόμης Μαυρίκιος δὲ Φερουζόλ. Εἶχε κερδίσει εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον διακοσίας πενήντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας τοῦ ἔκλεψα. Σὰς προσφέρω ἀμέσως ἑκατὸν χιλιάδας, ἐάν θελήσετε νὰ μὲ βοηθήσετε καὶ παραδεχθῆτε τοὺς ὄρους μου. Ἀκούσατέ με!

» Καὶ ὁ μαρκήσιος διηγήθη εἰς τὸν Νικέζ πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῆ πρὸ ὀλίγων ὥρων.

» Ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ Νικέζ ἠγέρθη, ἔθεσε εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ πολύσφαιρον, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Καρόλου καὶ τὴν ἔθλιψεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του λέγων :

« — Εἰσθε ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Δόσατέ μοι τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων καὶ ἄς συνομιλήσωμεν. Εὐχαρίστως σὰς χαρίζω τὰ ὑπόλοιπα.

» Ὁ μαρκήσιος ἐξήγαγε τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, τὸ ἠνοιξε καὶ ἔλαβεν ἑκατὸν χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, τὰ ὁποία ἔδωκεν εἰς τὸν Λαυρέντιον. Οὗτος τὰ ἐμέτρησεν ἐκ νέου, καὶ κατόπιν τὰ ἐρύλαξεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, λέγων :

« — Τώρα γνωρίζομεν τὸν δολοφόνον τοῦ κυρίου δὲ Φερουζόλ· εἶνε ὁ φίλος σας Μαξίμος. Ἐχετε πολὺ δίκαιον καὶ ἡ ἰδέα σας εἶνε πολὺ ὀρθή... Πραγματικῶς, ὁ νέος αὐτὸς ἤκουσε τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν του καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς Λέσχης ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ αὐτοῦ, βεβαίως δὲ ἡ ἀναχώρησίς του θὰ παρατηρηθῆ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Λέσχης, τὰ ὁποία θὰ λάβουν ὑπόψιας, ὅταν ἡ δικαιοσύνη εἴπῃ : « Ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ εἶνε ὁ Μαξίμος ». Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου· σεῖς ὡς

στενός του φίλος, ἐγνωρίζατε ποῦ μετέβαινε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μὲ τὸν ἐλεεινὸν ἐκείνον καιρὸν.

[Ἐπεταί τὸ τέλος].

Π. Σ.

ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΖΩΛΑ

Ο ΝΑΝΤΑΣ

Διήγημα

Α'

Ὁ Ναντὰς ἀπὸ τῆς ἐκ Μασσαλίας ἀφιξέως αὐτοῦ κατῴκει εἰς δωμάτιον ἀνωτάτου πατώματος οἰκίας τινὸς κειμένης ἐν ὁδῷ Λίλλης, παραπλευρῶς τοῦ μεγάρου τοῦ βαρόνου Δανβιλιέ, μέλους τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκειν εἰς τὸν βαρόνον, ὅστις εἶχεν ἀνοικοδομήσει αὐτὴν ἐπὶ ἀρχαίων ἀμαξοστασιῶν. Ὁ Ναντὰς ἐκεῖθεν ἠδύνατο νὰ παρατηρῇ γωνίαν τινὰ τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου, ὅπου δένδρα ἐπήρατα ἔριπτον τὴν σκιάν των. Πέραν, ὑπεράνω τῶν χλοερῶν κορυφῶν, διηνοίγετο διάστημα πρὸς τοὺς Παρισίους, ἔβλεπε τὸν Σηκουάναν, τὸ Κεραμεικόν, τὸ Λούβρον, τὴν σειρὰν τῶν κρηπίδων, ὀλόκληρον θάλασσαν στεγῶν, καὶ μακρὰν ἔτι, μακρὰν μέχρι τοῦ Λασέζ.

Τὸ δωμάτιον ἦτο μικρόν, ἔχον παράθυρον ἐντὸς ἀρδωσίας λίθου. Τὰ ἐπιπλα τοῦ Ναντὰς ἦσαν ἀπλᾶ, μία κλίνη, τράπεζα καὶ καθίσμα. Ἐκράτει τὸ δωμάτιον τοῦτο διὰ τὸ εὖνον καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐν ὅσῳ δὲν εὕρισκε θέσιν τινὰ. Ὁ ρυπαρὸς χάρτης, τὸ μελανὸν φάτνωμα, ἡ ἀθλιότης καὶ γυμνότης τοῦ δωματίου τούτου, ὅπερ οὔτε ἐστίαν εἶχε, δὲν ἐλύπουν αὐτόν. Ἀπ' οὗτο ἐκοιμάτο κατέναντι τοῦ Λούβρου καὶ τοῦ Κεραμεικοῦ, συνέκρινεν ἑαυτὸν πρὸς στρατηγὸν ὅστις μένει τὴν νύκτα ἐν ἀθλίῳ οἰκίσκῳ, εἰς τὰ ἄκρα ὁδοῦ τινος, πρὸ πλουσίας καὶ ὑπερμεγέθους πόλεως, ἢ τὴν ἐπαύριον ἐξ ἐφόδου θὰ καταλάβῃ.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ναντὰς ἦτο βραχεῖα. Υἱὸς κτίστου ἐν Μασσαλίᾳ, ἤρξατο τῶν σπουδῶν αὐτοῦ εἰς τὸ Λυκεῖον τῆς πόλεως ταύτης, παρακινούμενος ὑπὸ τῆς φιλοδόξου ἀγάπης τῆς μητρὸς του, ἣτις ὄνειροπόλει νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἐπίσημον. Οἱ συγγενεῖς πάντες εἶχον μοχθήσει, ὅπως συμπληρώσῃ τὰς ἐν τῷ Λυκεῖῳ σπουδὰς. Εἴτα ἡ μήτηρ ἀπέθανεν, ὁ δὲ Ναντὰς ἠναγκάσθη νὰ καταλάβῃ μικρὰν θέσιν παρὰ τινι ἐμπόρῳ, ὅπου ἐπὶ δώδεκα ἔτη διήγαγε βίον, ἡ μονοτονία τοῦ ὁποῦ συνετάρασεν αὐτόν. Πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχε φύγῃ ἂν μὴ τὸ υἱὸν καθῆκον συνεκράτει αὐτόν ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ πατρὶ του, ὅστις εἶχε καταπέσει ἐξ οἰκοδομῆς καὶ καταστῆ ἀνάπηρος. Τότε αὐτὸς ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ οἴκου. Ἄλλ' ἐν ἐσπέρας εὗρε τὸν κτίστην νεκρὸν καὶ πλησίον του θερμὴν εἰσέτι τὴν καπνοσύριγγά του. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπώλησε τὰ εὐτελῆ πράγματα τοῦ οἴκου

καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους ἔχων διακόσια φράγκα.

Ὁ Ναντὰς εἶχε κληροδοτήσει ἐκ τῆς μητρὸς του ἐπίμονον φιλοδοξίαν πρὸς τὸ ὑψωθῆναι. Εἶχε τὴν ἀπόφασιν ταχεῖαν, καὶ σοβαρὰν τὴν θέλησιν. Νεώτατος ἔτι ἔλεγεν ὅτι ἦτο δύναμις. Πολλὰκις ἔσκωπτον αὐτὸν ὁπότεν ἀφίετο εἰς ἐξομολογήσεις καὶ ἐπανελάμβανε τὴν προσφιλῆ αὐτοῦ φράσιν: «εἶμαι δύναμις», φράσιν, ἣτις κατῆντα κωμικὴ πλέον, ὁπότεν ἦτο περιβεβλημένος διὰ τῆς πενιχρᾶς μελανθῆς ἐπιγονατίδος του, τετριμμένης κατὰ τοὺς ὤμους, καὶ τῆς ὁποίας αἱ χειρὶδες δὲν ἐκάλυπτον τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν. Μικρὸν κατὰ μικρὸν παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν δύναμιν ταύτην, αὐτὴν μόνον ἐν τῷ κόσμῳ ἔβλεπε, πεποιθὼς ὅτι οἱ ἰσχυροὶ εἶνε καὶ οἱ νικηταί. Κατ' αὐτόν ἡ θέλησις ἦτο δύναμις, τὰ λοιπὰ ἦσαν μηδέν.

Τὴν Κυριακὴν, ὁπότεν περιεπάτει μόνος εἰς τὰ θερμὰ περὶ χωρὰ τῆς Μασσαλίας, ἠσθάνετο ἑαυτὸν μεγαλοφυᾶ. Εἰς τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἔνστικτόν τι, ὅπερ ὤθει αὐτόν πρὸς τὰ ἐμπρός. Καὶ ἐπέστρεφεν ὅπως φάγῃ γαιώμηλα μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς πατρὸς του, λέγων καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ἤρχετο ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἐλάμβανε καὶ οὗτος μέρος ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ, ἐν τῇ ὁποίᾳ τριακονταετῆς ἤδη δὲν εἶχε θέσιν. Δὲν ἦτο τοῦτο ποταπὴ ἐπιθυμία καὶ ὄρεξις πρὸς ἡδονὰς χυδαίας, ἀλλ' ἦτο αἰσθημα καθαρότατον διανοίας καὶ βουλήσεως, αἰτινες μὴ ἔχουσαι θέσιν, ἤθελον ν' ἀνέλθωσιν ἡμέρα κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην λογικῆς.

Ὁ Ναντὰς μόλις ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ Παρισίῶν, ἐνόμισεν ὅτι ἤρκει νὰ ἐκτείνῃ τὰς χεῖρας ὅπως εὕρῃ θέσιν ἐπαξίαν αὐτοῦ. Πάραυτα ἐτέθη εἰς ἔργον. Ἐφερὲν ἐπιστολὰς συστατικὰς, ἀς ἐνεχείρισε, πρὸς τούτοις δὲ ἀπετάθη καὶ εἰς συμπατριώτας πρὸς ὑποστήριξιν. Μὴν ὅμως εἶχε παρέλθει χωρὶς οὐδὲν ἀποτέλεσμα νὰ ἐπέλθῃ αἱ περιστάσεις ἦσαν δυσχερεῖς, ἔλεγον. Ἄλλοι ὑπισχνοῦντο αὐτῷ χωρὶς νὰ τηρῶσι τὰς ὑποσχέσεις των. Ἐν τούτοις τὸ μικρὸν βαλάντιον αὐτοῦ ἐξηντλεῖτο καὶ σχεδὸν εἰκοσι φράγκα τῷ ἔμεινον. Μὲ τὸ εὐτελὲς τοῦτο χρηματικὸν ποσὸν συνετηρήθη ἕνα εἰσέτι μῆνα, τρώγων μόνον ἄρτον, διατρέχων τοὺς Παρισίους ἀπὸ πρωίας ἕως ἐσπέρας, ἐπιστρέφων ὅπως κατακλιθῆ ἄνευ φωτός, κεκοπιακῶς, τὰς χεῖρας κενὰς ἔχων. Δὲν ἀπεθάρρυνετο μόνον ὑπὸ λαθραίας ὀργῆς κατελαμβάνετο. Ἡ εἰμαρμένη ἐφαίνετο αὐτῷ ἄλογος καὶ ἄδινος.

Ἐν ἐσπέρας, ὁ Ναντὰς ἐπέστρεψεν ἐν τῷ δωματίῳ του νῆστις. Τὴν προτεραίαν εἶχε γευθεὶ τὸ ὑστατον τεμάχιον τοῦ ἄρτου του. Δὲν εἶχε πλέον χρήματα οὔτε φίλον, ὅπως δανεῖσθῃ. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ψυχρὰ βροχὴ ἐμάστιζε τοὺς Παρισίους. Τὰς ὁδοὺς εἶχε πλημμυρήσει ποταμὸς βορβόρου. Ὁ Ναντὰς, μέχρις ὁστέων βεβρεγμένος, εἶχε μεταβεῖ εἰς Βερσὺ καὶ εἰς Μονμάρτ, ὅπου εἶχον ὑποδείξει αὐτῷ

ἐργασίας. Ἄλλ' εἰς Βερσὺ ἡ θέσις εἶχε καταληφθεῖ, εἰς δὲ Μονμάρτ δὲν ἤρσεν ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς αὐτοῦ. Ἦσαν αὐταὶ αἱ δύο τελευταῖαι ἐλπίδες του. Θὰ ἐδέχετο οἰανδήποτε θέσιν, βέβαιος ὢν ὅτι ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ θὰ ὑψωθῆ. Ἄρτον μόνον κατὰ πρῶτον ἐζήτηι, τὰ μέσα τῆς ἐν Παρισίοις συντηρήσεως, γῆπεδον οἰοδηποτε, ὅπως κατόπιν οἰκοδομήσῃ λίθον πρὸς λίθον. Βραδέως διηυθύνθη ἀπὸ Μονμάρτ πρὸς τὴν ὁδὸν Λίλλης, πλήρης πικρίας. Ἡ βροχὴ εἶχε παύσει πίπτουσα, πλῆθος δὲν πολυάσχολον ὤθει αὐτόν ἐν τοῖς πεζοδρομίοις. Ἔστη πρὸ καταστήματος ἀργυραμοιβοῦ τινος ἐπὶ πολλὰς στιγμάς· πέντε φράγκα ἤρκουν αὐτῷ ἴσως ὅπως κατατῆ κύριος παντὸς τοῦ κόσμου τούτου· διὰ πέντε φράγκων δύναται τις νὰ συντηρηθῆ ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας, καὶ εἰς διάστημα ὀκτῶ ἡμερῶν πολλὰ κατορθοῦνται. Ἐνῷ ἐρέμβαζεν οὕτω, ἀμαξα περῶσα κατελάσπασεν αὐτόν καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἔπεσε βόρβορος, δν ἀπήλειψε. Τότε ἔσπευσε τὸ βῆμα, συσφίγων τοὺς ὀδόντας, καὶ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἀγρίας ἐπιθυμίας, ὅπως ἐπιπέσῃ διὰ τῶν γρόνθων του κατὰ τοῦ πλήθους ἐκείνου, ὅπερ ἔφραττε τὰς ὁδοὺς· οὕτω θὰ ἐξεδικεῖτο ἐκ τῆς ἀνοησίας τῆς εἰμαρμένης. Ἐν ὁδῷ Ρισελιὲ ὀλίγου δεῖν λεωφορεῖον κατεπλάκωνεν αὐτόν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἰπποδρομίου, ἔριψε πρὸς τὸ Κεραμεικὸν ζηλότυπον βλέμμα. Ἐπὶ τῆς γεφύρας τῶν Ἀγίων Πατέρων, παιδίσκη, καλὸς ἐνδεδυμένος, ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ ἐκτραπῆ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἢ ἀκριβῶς ἐβαδίζεν ὡς σύαγρος ὑπὸ τῶν κυνῶν προσβεβλημένος· ἡ παρέκκλισις αὕτη τῷ ἐφάνη τὸ ἄωτον τῆς ταπεινώσεως. Καὶ τὰ παιδία λοιπὸν εἰσέτι! Τέλος ἀφικόμενος ἐν τῷ δωματίῳ του, ὡς ἐπιστρέφει τὸ πληγὲν ζῶον εἰς τὴν φωλεὰν ὅπως ἀποθάνῃ, ἐρρίφθη βαρὺς ἐπὶ τοῦ καθίσματος, κεκοπιακῶς, παρατηρῶν τὴν περισκελίδα του, ἢ ὁ βόρβορος εἶχε σκληρύνει, καὶ τὰ πεπαλαιωμένα ὑποδήματα του, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Ἦδη, τετέλεσται. Ὁ Ναντὰς ἐζήτηι τίνι τρόπῳ ν' ἀποθάνῃ. Ἡ ὑπερηφανία αὐτοῦ ἐζήπτετο, ἐνόμιζε δὲ ὅτι διὰ τῆς αὐτοχειρίας του θὰ ἐτιμῶρει τοὺς Παρισίους. Ἦτο δύναμις, ἢν ἐν ἑαυτῷ ἠσθάνετο, καὶ οὐδένα εὕρισκεν, ὅστις νὰ μαντεύσῃ αὐτόν, νὰ τῷ δώσῃ τὰ πρῶτα χρήματα, ὃν εἶχεν ἀνάγκην! Ἐνόμιζε τοῦτο λίαν ἀνόητον καὶ ὑπ' ὀργῆς ὀλόκληρος κατελαμβάνετο, κατόπιν δὲ ὑπο μεγίστου ἄλγους, ὁπότεν τὰ βλέμματά του ἐπιπτον ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν βραχιόλων του. Ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἐργασίαν ἐφόβιζεν αὐτόν· διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ μικροῦ αὐτοῦ δακτύλου κόσμον ὅλον ἠδύνατο ν' ἀνασηκῶσῃ, καὶ ὅμως ἔμενον ἐκεῖ ἐν τῇ γωνίᾳ του, καταδικασμένος ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ καὶ κατατροχόμενος ὡς λέων ἐν κλωβῷ. Εἴτα ἠσύχαζεν, εὕρισκε τὸν θάνατον μεγαλειότερον. Εἶχον αὐτῷ ἀφηγηθεῖ, ὁπότεν ἦτο μικρὸς, τὴν ἱστορίαν ἐφευρέτου τινός, ὅστις κατασκευάσας θαυμα-